

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleague.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*),
Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milián i
Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Cañis, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferrí, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard
(Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles
Marquès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Àlvar Valls
(Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS
d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau
Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello,
Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas, Marc Candela,
Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni
Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent,
Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera,
Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel
Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Gra-
set, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jaku-
pi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban
L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Mar-
quès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu, Montse-
rat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Munta-
né, Gustau Muñoz, Joan Nebot, Ricard Peris, Carles
Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran
Sàez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi Sebastià, Màrius
Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi
Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Lourdes
Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel
Valencia, Melissa Velert, Sergi Verger, Vicenç Villa-
toro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: EL TEMPS.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano
(*documentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta i
Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Qui va seguir el debat d'investidura del Congrés dels Diputats a Madrid de ben segur que va notar l'arribada d'uns aires diferents en les formes de la política espanyola. La crispació, el menyspreu i la prepotència amb la qual l'anterior executiu de José Maria Aznar va gestionar el dia a dia polític contrasten amb unes formes educades que fins al moment ha volgut imprimir el nou president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero. Val la pena felicitar-se per aquest canvi. Però també és molt significatiu de la salut de la democràcia a l'estat espanyol, que s'haja de remarcar tant i agrair aquest gir en les formes cap al respecte a la diferència. Algun dia la dreta espanyola haurà de reflexionar sobre això i decidir si vol assumir tots els valors de la democràcia o bé mantenir actituds i valors propis d'una mala herència del passat. Dit això, cal remarcar que en política, si bé les formes són importants, més importants són els fets que s'emboquen amb les formes. I només seran els fets els que servirán per a constatar si les bones maneres del nou Govern corresponen també a noves concrecions polítiques. José Luis Rodríguez Zapatero, en el debat de la investidura, va utilitzar un llenguatge mesurat i sovint poc concret. Val a dir que en els torns de rèpliques Zapatero va apuntar uns compromisos significatius. El nou mandatari espanyol va deixar clar que derogarà el transvasament de l'Ebre previst en el Pla Hidrològic im-

posat pel Partit Popular en l'anterior legislatura. També va reiterar el seu compromís de retirar les tropes espanyoles de l'Iraq si l'ONU no assumeix la gestió política i militar d'aquell conflicte. Una mica més ambigua va ser en la voluntat de fer tot el possible per aconseguir el reconeixement oficial del català a Europa. Un reconeixement que "si no fos possible", donat l'avançat estat d'elaboració del futur text constitucional, podria acabar amb l'edició en català de la nova Constitució europea. En les reformes institucionals de l'estat és on els discursos es van difuminar més. Rodríguez Zapatero va afirmar que donava suport a les reformes estatutàries sempre que foren en el marc constitucional i amb el consens polític, sense especificar l'àmbit del consens. El nou president espanyol va dir que reconeixia la pluralitat de l'estat, però no va explicar com seria reconeguda aquesta pluralitat. Inclou el reconeixement de la plurinacionalitat? Té aquesta concepció d'Espanya cabuda en l'actual Constitució? L'únic que Zapatero ha deixat entreveure és un model d'estat amb un disseny pseudo-federalitzant. Un model que no comporta cap proposta de noves estructures institucionals de relació entre Espanya i les altres nacions de l'estat. Només proposa un tracte de tots i entre tots —amb una mena de consell de presidents autonòmics—, on no hi sembla que s'hi reconeguen les relacions bilaterals entre les nacions.

La pluralitat comporta diversitat i s'ha de veure reflectida amb fórmules de relació institucionals entre els pobles que integren avui Espanya. Zapatero hauria de ser conscient d'això. I també hauria de ser conscient que probablement siga el darrer cartutx que els queda als que avui encara creuen que una Espanya plural és possible. Per què si amb ell no és possible, qui se'n farà càrrec?

Als nostres lectors

L'evolució dels esdeveniments posteriors als atemptats de l'11-M va evidenciar el que molts intel·lectuals anunciaven ja des de fa algun temps: la irrupció de la informació en xarxa com un dels mitjans de comunicació predominants en la realitat que a hores d'ara encara s'embasta, la societat de la informació. Des del punt de vista de la informació, en aquells dies de commoció i d'acceleració comunicativa es van palesar, a més, alguns altres fenòmens que caldrà estudiar detingudament, com ara la pèrdua de credibilitat de la televisió, la funció que poden acomplir mitjans tan allunyats normalment de la comunicació política com els telèfons mòbils, o la dificultat de manipular la informació en un món en el qual ja s'han desdibuixat, *de facto*, les fronteres informatives. En el tema de portada fem una anàlisi d'urgència amb la intenció de començar a donar algunes claus per entendre aquest nou present.

Miquel Calvet, redactor